

Isänmaa ja työväenluokka

Muudan ranskalainen kiertokysely.

Vuonna 1905 julkaisi ranskalainen aikauslehti "Le Mouvement socialiste" kiertokyselyn: **Isänmaa ja työväenluokka**. Kyselyyn vastasi yli viisikymmentä työväen johtohenkilöä. Vastaukset kävivät, yhtä ainoata poikkeusta lukuunottamatta, samaan suuntaan. "Jokainen vastauksen lähettäjä — lausui mainittu julkaisu niiden johdannossa — on toimintansa tai asemansa johdosta oikeutettu puhumaan järjestyn työväen nimessä. Vaikka nämä vastaukset ovatkin mieskohtaisia, ovat ne kuitenkin omiaan tulkitsemaan niiden lähittäjän ympäristön ajatuksia. Tällä kiertokyselyllä on työläiskäsitystä tulkitsevan täysin pätevän tosineen arvo".

Lainatkaamme tähän muutamia näistä vastauksista, saadaksemme selvän käsityksen siitä puhtaasti proletaarisesta kannasta, millä Ranskan työväestö vuonna 1905 oli isänmaa-kysymykseen nähden, ja oikein älytöksemme, kuinka pitkälle opportunistiset johtajat saivat sen kymmenen vuoden kuluttua harhautettua tästä luonnonraikkaasta, terveestä käsityksestä — itsensä Ranskan työväenluokan mutta myös kansainvälisen työväestön turmioksi:

Työläisillä ei ole mitään isänmaata eivätkä he tunne mitään isänmaallisuutta. Isänmaa, se on heidän luokkansa.

Työläis-kansainvälisyys ei tunne mitään rajapyykkejä. Se taistelee vain yhtä vihollista vastaan: **kapitalismia**.

Kansainvälinen työväenjärjestö, antimilitarismi, isänmaanvastaaisuus, kas silnä työläisen kiistämättömät opinkappaleet.

Sosialistit, jotka pyytävät olla sekä isänmaallisia että kansainvälisiä, ovat veijareita. Isänmaallisuus ja kansainvälisyys ovat kaksi vastakkaista käsitystä: toinen kieltää toisensa.

J. Bled.

Puutarhatyöntekijäin Liiton sihteeri.

Vastaan yksinkertaisesti, etteivät työläiset voi tuntea mitään eri kansallisuuksien rajoja. Heillä on kaikissa maissa samat vastustajansa, he kärsivät pahasta, jolla on yksi yhteinen aiheuttajansa; riistojärjestelmä, toinen toisensa nylkeminen ja riistoa suosivat hallitukset. Työläisillä on niinmuodoin yhteinen syy liittyy yhteen ja sama pyrkimys vapautukseen. Tämä pyrkimys on johdettava **kansallissodan sijasta luokkasodan tielle**.

Tähän kysymykseen (mitä ajattelette socialisteista, jotka ovat samalla kertaa sekä patriootteja että internationaalisista?) vastaan minä kerta kaikkiaan: he ovat pelkureja, veijareita tai kerrassaan roistoja — mikäli eivät ole pöhmeälvuisia — nämä sosialistit, jotka liottelevat kansainvälisyyttään kiihkoisänmaallisuuden kastikkeessa.

A. Luquet,

Parturityöntekijäin Liiton sihteeri.

Isänmaa on jumalastaru, yksi uskonnoista, joka ei ole sen pätevämpi kuin muutkaan. Se tekee ihmisten keskeisen nylkemisen helpommaksi, isänmaa on äitipuoli, joka menehdyttää näkään proletaarit.

Joucauvel,

carmauxilainen kalvostyöläinen.

Isänmaa on palkka, jossa ollaan onnellisia. Työläisten isänmaa ei saata olla sellaisessa yhteiskunnallisessa järjestelmässä, joka perustuu heidän nylkemiseensä. Käsitakseni mukaan on työnantaja, olkoon hän miten kansallisuutta hyvänsä, aina vihollinen, ja että raja kulkee sitä viivaa myöten, joka eroittaa riistetyn ja riistäjän. Maailmassa ei itse asiassa ole kuin kaksi leiriä; nylkijät toisella, nyljettävät toisella puolella.

E. Quillent,

Seinen Ammatti-Unionin oikeusneuvoston sihteeri.

Isänmaa-ajatus on haitallinen tarpeettomuus proletaareille ja sosialisteille. Työläisillä ei ole isänmaata: isänmaa on maanomistajain.

E. Merzet,

Monceau-des-Minesin kaivostyöläisammatti-o:n siht.

Analyseeratessaan porvarillisia laitoksia kaikissa kapitalistisissa muodotissaan havaitsee luokkatietoinen työläi-

nen helposti, että isänmaa ilmenee vain porvarillista järjestelmää vaalivana äiti-puolena.

Työläis-kansainvälisyys ei tunne muita rajoja kuin ne, jotka eroittavat työläiset porvariluokasta; sillä ei ole muuta päämäärää kuin luokkasodan järjestäminen kaikissa maissa työläisten vapauttamiseksi.

I. Bonin,

Avallonin piirin metsätyöläisammatti-o:n sihteeri.

Kiinan työväenpuolueen tervehdys Kolmannelle Internationalle

(“La Vie Ouvriere”)

Kiinan demokratialla on ensi kerran edustajansa sellaisen Internationalen kongressissa, joka on julistanut sodan imperialismia ja maailmankapitalismia vastaan. Tämän imperialismin ies painaa raskaasti varsinkin Kiinan kansaa, joka käsittää suunnilleen 500 miljoonaa sielua ja joka vuosituhantisen suljetun elämänsä jälkeen on joutunut Europan, Amerikan ja Jaappanin häikäilemättömäksi temmellyskentäksi.

Näiden imperialististen valtain päämäärä, valtain, jotka liikkuvat länsimaisen sivistyksen lipun suojassa pyrkien muka istuttamaan sitä Kiinaan, on selvä. Kaikki ne tahtovat nylkeä Kiinaa, tehdä sen siirtomaaksi ja käyttää sen apulähteitä porvaristojensa rikastuttamiseksi. Kokonaisen sotajakson jälkeen, jotka päättyivät eurooppalaisten valtain voittoon — kiitos siitä heidän teknillisen ylemmyytensä —, jättivät he näköjään Kiinan rauhaan tehden “ystävällisen” “avoimen oven” sopimuksen. Todellisuudessa merkitsi tämä vain aselepoa rosvojen ja uhrin välillä: jokainen näistä pelkää toisensa ahnasta kilpailua ja koettaa halvata toistaan. Mutta näiden valtain äänetön sopimus ei estänyt Kiinaa jäämästä

pankkirien ja kapitalistien riiston esi-neeksi.

Saatuaan silmänsä auki näkemään länsivaltain tarkoituksen oli Kiinan kansan voimattomalla tuskaila seurattava maansa yhä häikäilemättömämmäksi käypää riistämistä. Tähän tunteeseen yhtyi myös katkeruuden tunne omun maan mandshulaista tsaarismia vastaan, joka oli johtanut kansan täydelliseen perikatoon. Kansan parhaimmat ainekset yhtyivät kansallisessa liikkeessä mandshulaista hallitushuonetta vastaan. Tarmollaan kukistivat nämä ainekset, joita johti mainehikas Sun Jat Sen, mandshujen valtaistuimen.

Tätä Kiinan historian suurinta tapahtumaa — vuoden 1912 vallankumousta — seuranneet tapahtumat paljastivat kerrassaan eurooppalaisen imperialismin, kun sen edustajat tekivät kaikkensa pysyttääkseen Kiinan kansallisen liikkeen etujensa ja sopimustensa aitauksessa. Taantumuksellisen Juan Shi Kain tukeminen ja Jan Sunin kukistamisyritys monarkian palauttamiseksi todistivat parhaiden mitä laatua oli eurooppalaisten valtain ilmituoma myötätuntoisuus nuorta edistysmielistä Kiinaa kohtaan.

Seurasi sitten eurooppalainen suur-